

Arrest

nr. 114 667 van 28 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 juli 2013 die een einde stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. CUPPENS, die loco advocaat P. WARNANTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 april 2012 diende eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker) een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving als werknemer. Ter ondersteuning hiervan legde hij een arbeidskaart neer, verkregen voor een tewerkstelling bij Mert-Oil, die geldig was van 2 november 2011 tot 1 november 2012.

1.2. Op 2 april 2012 diende tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster) eveneens een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving, dit in haar hoedanigheid van echtgenote van eerste verzoekende partij.

1.3. Op 17 april 2012 verkreeg verzoeker de E-kaart.

1.4. Op 16 mei 2012 verkreeg verzoekster haar verblijfskaart.

1.5. Op 1 juli 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris t.a.v. verzoeker de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Verzoeker wordt hiervan in kennis gesteld op 18 juli 2013.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene diende een aanvraag van verklaring van inschrijving in als werknemer op 02.04.2012 en verkreeg de E-kaart op 17.04.2012. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of er nog steeds aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Uit onderzoek van het administratief dossier, dienen we vast te stellen dat betrokkene op frauduleuze wijze het verblijfsrecht heeft bekomen. Betrokkene legde ter staving van zijn aanvraag dd.02.04.2012 een arbeidskaart voor van Mert-Oil bvba, die geldig was van 02.11.2011 tot 01.11.2012. Op basis van dat document werd het verblijfsrecht als werknemer toegekend op 17.04.2012. Uit recente navraag bij de databank van de RSZ (dimona) blijkt echter dat betrokkene slechts tewerkgesteld was van 27.11.2011 tot 31.03.2012 ! Op het moment van zijn aanvraag was betrokkene dus al niet meer in dienst bij de firma Mert-Oil bvba. De voorgelegde arbeidskaart B die van doorslaggevende aard was om het verblijfsrecht toe te staan, was op het moment van de aanvraag van het verblijfsrecht al zonder voorwerp geworden en had haar geldigheid verloren door te stopzetting van de tewerkstelling bij de vermelde werkgever. Betrokkene slaagde er zo in de Belgische autoriteiten succesvol te misleiden om zo van de meer voordelige verblijfsbepalingen voor EU-burgers gebruik te kunnen maken en heeft dus op frauduleuze wijze het verblijfsrecht bekomen.

Daarenboven werd Dienst Vreemdelingenzaken op 13.06.2013 ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. Betrokkene en zijn echtgenote ontvangen beiden leefloon als samenwonende. Bij gebrek aan enige economische activiteit diende betrokkenen zich kennelijk te wenden tot het OCMW om in hun bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen maar aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking gesteld worden door de Belgische overheid en hij al een aantal maanden leefloon ontvangt, dient te worden vastgesteld dat hij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art. 40, §4 van de wet van 15.12.1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Betrokkene is momenteel nog steeds gemeld in de databank van de RSZ voor de periode van 17.06.2013 tot 30.06.2013 maar uit navraag bij de gemeente en de dienst Arbeidsmigratie blijkt dat betrokkene niet in bezit is van een geldige arbeidskaart. Indien betrokkene dus momenteel nog steeds aan de slag is, is dat alleszins niet op legale wijze.

Gezien al deze elementen in het dossier dient er overeenkomstig art 42bis §1 en art. 42 septies van de wet van 15.12.1980 dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie. “

1.6. Op 1 juli 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris t.a.v. verzoekster de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Verzoekster wordt hiervan in kennis gesteld op 18 juli 2013.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Mevrouw diende op 02.04.2012 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als echtgenote van de heer [R.E.] [...]. Zij verkreeg op die basis op 16.05.2012 het recht op verblijf.

De echtgenoot van betrokkene kan echter niet meer genieten van de meer voordelige verblijfsbepalingen overeenkomstig art. 40 van de wet van 15.12.1980 gezien hij onder valse voorwendselen het verblijfsrecht verkreeg, niet meer voldoet aan de voorwaarden van art; 40 §4, 1° lid van de wet van 15.12.1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk Er werd op basis van art. 42bis en 42septies een einde gesteld aan haar verblijf.

Overeenkomstig art 42ter§1, 1° van de wet van 15.12.1980 dient er dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht, van betrokkene aangezien er een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die hij vervoegd heeft.

Betrokkene voldoet zelf niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40 §4, 1° lid (wet 015.12.1980) om het verblijfsrecht in eigen hoofde te behouden gezien zij bij gebrek aan enige activiteiten en/of eigen bestaansmiddelen eveneens leefloon als samenwonende ontvangt en dus ook ten laste is van het sociale bijstandstelsel van het Rijk”.

2. Over de rechtspleging

Blijkens het rechtsplegingsdossier werd op 12 september 2013 per drager met ontvangstbewijs aan de verwerende partij kennis gegeven van onderhavig beroep met de vraag om, gelet op het gestelde in artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), binnen de acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier neer te leggen en desgevallend een nota met opmerkingen toe te voegen.

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verwerende partij op 23 september 2013 een nota heeft neergelegd. De laatste nuttige dag om de nota met opmerkingen neer te leggen was echter 20 september 2013.

De verwerende partij is in gebreke gebleven de nota tijdig over te maken. Derhalve dient de Raad conform het gestelde in artikel 39/59, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet de nota ambtshalve uit de debatten te weren.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste middel werpen verzoekers op, “*Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.*”

Verzoekers betogen als volgt:

De beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker sub 1, werd genomen in toepassing van artikel 42 bis § 1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42 bis § 1 luidt als volgt: (...)

Krachtens artikel 42 bis § 2 Vreemdelingenwet behoudt een burger van de Unie echter het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40 § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen: (...)

Verzoeker was tewerkgesteld bij Mert Oil BVBA als sales manager t.e.m. 31.03.2012.

Nadien dient verzoeker sub 1 alleszins als werkzoekende te worden beschouwd aangezien hij, wanneer hij werkloos was, actief naar werk zocht en ook effectief werk vond, waarvan getuige de arbeids-overeenkomst gesloten op 27.05.2013. (stuk 9,10,11)

Op het ogenblik van de bestreden beslissing van verzoeker sub 1 daarenboven tewerkgesteld bij CATRANS BVBA. (stuk 11)

Verwerende partij heeft echter nagelaten na te gaan of verzoeker sub 1 die zelf een burger van de Unie is, geen eigen verblijfsrecht kan uitoefenen als bedoeld in artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet of dat hij voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet.

Nergens blijkt uit dat verzoeker sub 1 alvorens de bestreden beslissing werd genomen, door verwerende partij werd uitgenodigd om zijn huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen.

Verweerster was niet op de hoogte van de omstandigheden waarin de arbeidsovereenkomst met Mert-Oil BVBA beëindigd werd, noch was zij op de hoogte van het zoekgedrag naar werk en de nieuwe tewerkstelling van verzoeker sub 1, en dit omdat zij dit nooit aan verzoeker heeft gevraagd.

Verweerster heeft zich louter gebaseerd op de databank van de RSZ, waaruit blijkt dat verzoeker slechts tot 31.03.2012 bij Mert-Oil BVBA tewerkgesteld was. Dit feit is echter onvoldoende om zonder enig verzoek tot het bekomen bijkomende feitelijkheden, te beslissen dat verzoeker niet meer aan de voorwaarden voor een verblijf voldoet.

”Gelet op de ingrijpende beslissing om een einde te stellen aan het verblijfsrecht en gelet op het feit dat artikel 42 bis §2 van de Vreemdelingenwet specifieke uitzonderingen voorziet die een EU-onderdaan toelaten verder te genieten van het verblijfsrecht dat hij gekregen heeft op grond van artikel 40 § 4 eerste lid 1 van de Vreemdelingenwet, ookal is hij niet meer aan de slag als werknemer, komt het aan de verwerende partij toe om zich te laten inlichten en in casu te laten nagaan of verzoeker sub 1 valt

binnen het kader van de in artikel 42 bis § 2 voorziene uitzonderingssituaties en of hij de daarin gestelde voorwaarden vervult. " (RVV 27.10.2011 nr. 69240)

Verwerende partij is dan ook onzorgvuldig geweest door van verzoeker sub 1 geen informatie in te winnen in het licht van de eventuele toepassing van artikel 42 bis § 2 Vreemdelingenwet.

De beslissing steunt aldus niet op een deugdelijke feitengaring.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

1.2. De beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker sub 1, werd tevens genomen in toepassing van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet.

Verweerster verwijt verzoeker sub 1 fraude te hebben gepleegd bij de aanvraag van zijn verblijfsrecht, aangezien de arbeidskaart die ter staving van de aanvraag werd voorgelegd reeds haar geldigheid zou hebben verloren.

Echter, ingevolge faillissement van de eigenaar van het tankstation waar verzoeker sub 1 werkzaam was, eiste de curator de onmiddellijke stopzetting van de activiteiten aldaar.

Mert-Oil BVBA heeft vervolgens geprobeerd om het bewuste tankstation over te kopen en in die omstandigheden werd verzoeker beloofd dat hij spoedig verder/opnieuw door Mert-Oil tewerkgesteld zou worden.

Toen bleek dat een overname van het tankstation niet op korte termijn gerealiseerd kon worden, heeft men verzoeker voorgesteld de bestaande arbeidsovereenkomst in onderling akkoord te beëindigen per 31.03.2012, of het ogenblik waarop de curator de stopzetting van de activiteiten eiste.

Op het ogenblik van de aanvraag van de E-kaart, was verzoeker sub 1 nog in dienst van Mert-Oil BVBA, ware het niet dat er op dat ogenblik geen activiteit meer mogelijk was.

Op het ogenblik van de aanvraag was Mert-Oil in onderhandeling voor overname van het tankstation, opdat de activiteiten verdergezet zouden kunnen worden. Pas toen dat niet mogelijk bleek heeft men verzoeker verzocht om de arbeidsovereenkomst onderling te beëindigen op datum van 31.03.2013.

Dat verzoeker sub 1 in die omstandigheden geen fraude verweten kan worden.

Verwerende partij heeft zich enkel gebaseerd op databank van de RSZ.

Op basis van dit gegeven alleen kon verweerster niet op redelijke gronden tot de bestreden beslissing komen.

Dat de verwerende partij ook in dit opzicht onzorgvuldig geweest is door van verzoeker sub 1 geen informatie in te winnen, geen grondig onderzoek te doen en verzoeker niet uit te nodigen om uitleg te verschaffen en eventuele nieuwe stukken bij te brengen.

De beslissing steunt aldus niet op een deugdelijke feitengaring.

1.3

In de bestreden beslissing wordt tevens gesteld dat een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker sub 1 omdat hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Uit de bewoordingen van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet volgt echter dat deze reden enkel kan worden toegepast op de in artikel 40, §4, eerste lid, 2° en 3° bedoelde gevallen, meerbepaald personen die geen werknemer of zelfstandige zijn maar die voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikken, en personen die student zijn of een beroepsopleiding volgen en die over voldoende bestaansmiddelen beschikken.

Verzoeker behoort tot geen van beide categorieën want hij verbleef hier als werknemer/werkzoekende. Bijgevolg is dit onderdeel van de motivering niet deugdelijk.

(RvV 3 februari 2009, nr. 22 648.)

Volledigheidshalve merkt verzoeker sub 1 op dat indien een Unieburger een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, een einde KAN worden gesteld aan zijn verblijfsrecht.

Verweerster had de mogelijkheid om het verblijfsrecht te beëindigen, doch was hiertoe niet wettelijk verplicht.

Aangezien het krijgen van financiële steun van het OCMW niet automatisch leidt tot de beëindiging van het verblijfsrecht, dient Verweerster bijzonder te motiveren waarom het precies in casu wel over gaat tot beëindiging, quod non.

De financiële steun die verstrekt werd aan verzoekers was slechts van tijdelijke aard (februari 2013- juni 2013), zodat van een onredelijke belasting dan ook geen sprake is. (stuk 17)

2. Beslissing ten aanzien van verzoekster sub 2

2.1

De beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster sub 2 werd genomen in toepassing van artikel 42 ter § 1, 10 Vreemdelingenwet, aangezien er een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker sub 1 waarmee zij zich vervoegd heeft.

Ook deze beslissing werd door verweerster genomen met miskennis van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsverplichting.

Artikel 42ter Vreemdelingenwet bepaalt immers dat bij een beslissing een einde te stellen aan het verblijf conform artikel 42 ter § 1, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met de duur van het

verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Verzoekster sub 2 werd echter niet gehoord noch uitgenodigd om bewijsstukken aangaande haar gezinsleven, haar gezondheidstoestand, haar sociaal-economische situatie, haar integratie in de Belgische samenleving, de duur van haar verblijf in België en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong voor te leggen en desbetreffend meer informatie te verstrekken.

Nergens blijkt uit dat verweester hier onderzoek naar gedaan heeft, en nog minder bevat de bestreden beslissing enige motivering hieromtrent.

Verzoekster verblijft in België sedert 2011.

Zij behaalde haar certificaat Nederlands niveau 1 en 2. (stuk 21)

Verzoekster sub 1 beschikte tevens over een arbeidskaart B met een geldigheidsduur van 01.08.2012 t.e.m. 31 juli 2013. (stuk 12)

Verzoekster sub 2 was tewerkgesteld bij FOOD CLEANING SERVICES, te 3600 Genk, Gieterijstraat 149/1 van 01.08.2012 tot 31.10.2012. De werkgever maakte een einde aan de arbeidsovereenkomst met betaling van een verbrekingsvergoeding voor de periode 01.11.2012 tot en met 26.12.2012. (stuk 13, 14)

Op 29.01.2013 schreef verzoekster sub 2 zich in als uitzendkracht (stuk 15)

Bij akte verleden voor notaris G. Vanaenrode te Genk, dd. 29.05.2012 kochten verzoekers een woning te 3600 Genk, Horstenstraat 4. Op dezelfde datum gingen zij een hypothecair krediet aan ten bedrage van € 75.000. (stuk 18 & 19)

Verzoekster sub 2 is op dit ogenblik ongeveer 5 maanden zwanger. De bevallingsdatum is voorzien op 22.12.2013. (stuk 20)

Nergens blijkt uit of en in welke mate verweester met deze elementen rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De beslissing is aldus tot stand gekomen met miskennis van de zorgvuldigheidbeginsel en de motiveringsplichting.

2.2

Verwerende partij heeft daarenboven nagelaten na te gaan of verzoekster sub 1 die zelf een burger van de Unie is, geen eigen verblijfsrecht kan uitoefenen als bedoeld in artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet en mogelijks valt binnen het kader van de in artikel 42 bis§ 2 voorziene uitzonderingssituaties.

Verzoekster sub 1 beschikte tevens over een arbeidskaart B met een geldigheidsduur van 01.08.2012 t.e.m. 31 juli 2013. (stuk 12)

Verzoekster sub 2 was tewerkgesteld bij FOOD CLEANING SERVICES, te 3600 Genk, Gieterijstraat 149/1 van 01.08.2012 tot 31.10.2012, op basis van een overeenkomst van bepaalde duur. De werkgever maakte een einde aan de arbeidsovereenkomst met betaling van een verbrekingsvergoeding voor de periode 01.11.2012 tot en met 26.12.2012. (stuk 13,14)

Op 29.01.2013 schreef verzoekster sub 2 zich in als uitzendkracht (stuk 15)

De beslissing steunt aldus niet op een deugdelijke feitegaring en werd niet deugdelijk gemotiveerd.

- Voor wat betreft de eerste bestreden beslissing

3.2. De eerste bestreden beslissing steunt op twee motieven die haar elk op zich reeds kunnen schragen. Slechts indien de kritiek die geuit wordt tegen elk motief gegrond is, kan dit aanleiding geven tot de nietigverklaring van de betrokken beslissing.

3.3. Kernbetoog van verzoekers is dat verwerende partij nagelaten heeft informatie in te winnen aangaande de toepassing van artikel 42 bis, §2 van de Vreemdelingenwet, dat zij niet over het gehele plaatje beschikte toen ze een einde stelde aan het verblijfsrecht op grond van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet en dat ten onrechte toepassing gemaakt wordt van artikel 42 bis, §1 van de Vreemdelingenwet.

3.4. De Raad gaat er, gelet op de inhoudelijke kritiek die verzoekers uiten t.o.z. van de motivering van de eerste bestreden beslissing, vanuit dat ze de schending beogen op te werpen van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die

correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht betreft moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

3.5. De eerste bestreden beslissing steunt in eerste instantie op de toepassing van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

3.6. Kernvaststelling in het licht van de toepassing van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet vormt de overweging in de eerste bestreden beslissing dat verzoeker op 2 april 2012 de in punt 1.1. bedoelde aanvraag indiende met voorlegging van een arbeidskaart geldig voor een tewerkstelling bij de firma Mert-Oil, hoewel de tewerkstelling bij die firma beëindigd werd op 31 maart 2012. Verwerende partij wijst erop dat de voorgelegde arbeidskaart B die van doorslaggevend aard was om het verblijfsrecht toe te staan, op het moment van de aanvraag van het verblijfsrecht al zonder voorwerp geworden was en haar geldigheid verloren had door de stopzetting van de tewerkstelling bij de vermelde werkgever.

3.7. Verzoekers bevestigen in hun verzoekschrift dat de arbeidsovereenkomst met de firma Mert-Oil van verzoeker beëindigd werd op 31 maart 2012. Derhalve blijft de vaststelling in de bestreden beslissing overeind dat verzoeker op 2 april 2012 een aanvraag indiende tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving op grond van een arbeidskaart die haar geldigheid verloren had vermits de tewerkstelling waarvoor zij toegekend werd op 31 maart 2012 beëindigd werd. Verzoeker diende een aanvraag in “als werknemer of werkzoekende” en hij was er dus toe gehouden aan te tonen dat hij aan deze hoedanigheid voldeed om een verblijfsrecht te krijgen. Gelet op het gestelde in artikel 69sexies van het koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) zijn de arbeidskaart en de tewerkstelling waarvoor zij toegekend wordt, van doorslaggevend belang om als Bulgaarse onderdaan te kunnen genieten van de bepalingen inzake het vrije verkeer voor EU-werknemers. Zelfs indien verzoekers kunnen gevolgd worden in hun achtergrondschets inzake de beëindiging van de arbeidsovereenkomst van verzoeker met de firma Mert-Oil, kunnen zij niet dienstig voorhouden niet te weten dat er op het ogenblik van het indienen van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag, problemen waren met de arbeidsovereenkomst met Mert-Oil. Verzoeker was er dus toe gehouden om spontaan aan verwerende partij, ook na het indienen van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag en zeker na het verwerven van het verblijfsrecht, te melden dat zijn tewerkstelling bij de firma Mert-oil beëindigd werd en de elementen mee te delen die volgens hem alsnog het verstrekken van een verklaring van inschrijving konden verrechtvaardigen in het licht van het gestelde in artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet of het behoud van het verblijfsrecht. Het blijkt niet, en verzoekers maken ook niet aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid waren om deze elementen bij te brengen, noch dat zij niet moesten weten dat zij die stukken moesten bijbrengen (cf. RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Verzoekers gaan eraan voorbij dat de zorgvuldigheidsplicht voor de overheid waarop zij zich beroepen ook op hen rust (RvS 28 april 2008, nr. 182.450) en dat zij hieraan niet hebben voldaan. De Raad kan het niet kennelijk onredelijk achten dat verwerende partij frauduleus handelen afleidt uit de gegevens waarover ze beschikt. Verzoekers kunnen dit niet dienstig verdoezelen door op te werpen dat verwerende partij het maar allemaal had dienen uit te vlooien. Verzoekers zijn voorts de overtuiging toegedaan dat hen geen fraude kan worden verweten, maar deze overtuiging volstaat niet om de eerste bestreden beslissing op dit punt aan het wankelen te brengen.

3.8. Aangezien de eerste bestreden beslissing terecht steunt op frauduleuze handelingen die doorslaggevend waren voor het verkrijgen van de verklaring van inschrijving, kunnen verzoekers gelet op het adagium *fraus omnia corrumpit* niet de verwachting koesteren dat verwerende partij alsnog initiatieven ondernam om na te gaan of verzoeker valt onder de toepassing van artikel 42 bis, §2 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers gaan er met hun verwijt dat verwerende partij niet heeft nagegaan of verzoeker nog voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet en met hun verwijzing naar de tewerkstelling bij Cantrans bvba voorts aan voorbij dat de eerste bestreden beslissing

bepaalt *“Betrokkene is momenteel nog steeds gemeld in de databank van de RSZ voor de periode van 17.06.2013 tot 30.06.2013 maar uit navraag bij de gemeente en de dienst Arbeidsmigratie blijkt dat betrokkene niet in bezit is van een geldige arbeidskaart Indien betrokkene dus momenteel nog steeds aan de slag is, is dat alleszins niet op legale wijze”*. Verzoekers tonen niet aan dat verzoeker een arbeidskaart verkregen heeft voor de tewerkstelling bij Cantrans bvba en slagen er dus niet in voor- melde vaststelling onderuit te halen. Bovendien kan van verwerende partij ook niet verwacht worden dat zij nog nauwgezet onderzoek zou verrichten indien vaststaat dat verzoeker een leefloon ontvangt. Stuk 17 gevoegd bij het verzoekschrift bevestigt dat verzoeker leefloon genoot van 11 februari 2013 tot 30 juni 2013, zijnde een dag voordat de bestreden beslissing getroffen werd. In de bestreden beslissing wordt daaromtrent terecht de deductie gemaakt: *“Bij gebrek aan enige economische activiteit diende betrokkenen zich kennelijk te wenden tot het OCMW om in hun bestaansmiddelen te kunnen voorzien.”* Verzoekers tonen ten slotte niet aan dat verzoekster een arbeidskaart verkregen heeft voor een andere tewerkstelling dan bij Food Cleaning Services die beëindigd werd op 31 oktober 2012 zodat zij geen belang heeft bij hun kritiek dat verwerende partij niet nagegaan heeft of verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 40 bis, §2 van de Vreemdelingenwet.

3.9. Tweede motief van de eerste bestreden beslissing vormt de toepassing van artikel 42 bis, §1 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker OCMW-steun geniet in de zin dat hij al een aantal maanden een leefloon geniet. Verwerende partij stelt vast dat hiermee niet voldaan wordt aan het gestelde in artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

3.10. Artikel 42 bis, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

3.11. Verzoekers zijn ten onrechte van oordeel dat artikel 42 bis, §1 van de Vreemdelingenwet niet op verzoeker van toepassing kan zijn, aangezien hij noch dient beschouwd te worden als een persoon die voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt, noch als een student kan worden aanzien. De eerste bestreden beslissing stelt immers na de vaststelling dat verzoeker een leefloon ontvangt van het OCMW, wat verzoekers overigens niet ontkennen in hun verzoekschrift, dat *“Betrokkene [...] dus eigenlijk [moet] beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen [...]”*. Verzoekers kunnen niet dienstig teruggrijpen naar verzoekers status als werknemer waarvan vastgesteld werd dat hij die op fraudeuze wijze verkregen had.

3.12. Verzoekers kunnen ten slotte niet dienstig verwerende partij verwijten gebruik te maken van haar discretionaire bevoegdheid om een einde te stellen aan het verworven verblijfsrecht indien vastgesteld wordt dat verzoeker een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Verzoekers poneren dat het krijgen van financiële steun niet automatisch leidt tot beëindiging van het verblijfsrecht maar laten na te duiden waarop dit betoog gesteund is. Verzoekers kunnen ten slotte niet dienstig met een stuk dat dateert van na het treffen van de bestreden beslissing betogen dat de OCMW-steun van tijdelijke aard was.

- Voor wat betreft de tweede bestreden beslissing

3.13. De tweede bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 42 ter, §1, 1° van de Vreemdelingenwet en verwijst naar de eerste bestreden beslissing. Verder wordt vastgesteld dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om in eigen hoofde haar verblijfsrecht te behouden aangezien zij een leefloon als samenwonende ontvangt en dus ook ten laste is van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

3.14. Artikel 42 ter, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Tenzij de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn, zelf een verblijfsrecht uitoefenen als bedoeld in artikel 40, § 4, of opnieuw voldoen aan de in artikel 40bis, § 2, bedoelde voorwaarden, kan er binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf in de

hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, een einde gesteld worden aan hun verblijfsrecht door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

3.15. Kernbetoog van verzoekers is dat verwerende partij naliel rekening te houden met het gestelde in de artikelen 42bis, §2 en 42ter, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Tevens wordt verwerende partij verweten niet nagegaan te hebben of verzoekster geen eigen verblijfsrecht kan uitoefenen als bedoeld in artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet.

3.16. Verzoekers kunnen niet dienstig stellen dat verwerende partij had dienen rekening te houden met artikel 42 bis, §2 van de Vreemdelingenwet aangezien verzoekster haar verblijfsrecht verkregen had in haar hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie en niet als burger van de Unie.

3.17. Verzoekers kunnen evenmin dienstig verwijzen naar de toepassing van artikel 42 ter, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aangezien verzoeksters verblijfsrecht steunt op het verblijfsrecht van verzoeker en vastgesteld werd in de eerste bestreden beslissing dat dit steunt op frauduleuze handelingen die doorslaggevend waren voor het verkrijgen van de verklaring van inschrijving. Gelet op het adagium *fraus omnia corrumpit* kunnen verzoekers niet de verwachting koesteren dat verwerende partij alsnog initiatieven ondernam in het licht van artikel 42 ter, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

3.18. Waar verzoekster verwerende partij verwijt niet nagegaan te hebben of verzoekster in eigen hoofde voldoet aan het gestelde in artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet dient allereerst geduid te worden dat het aan verzoekster zelf toekwam om elementen in die zin aan te brengen toen ze vaststelde dat verzoeker ten onrechte een aanvraag indiende tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving op basis van een arbeidskaart in het licht waarvan de tewerkstelling beëindigd was en dit ten onrechte ook toegekend werd. Voorts toont verzoekster niet aan welk belang zij heeft bij deze kritiek, aangezien ze zelf stelt in haar verzoekschrift dat er een einde kwam aan de arbeidsovereenkomst op basis waarvan ze een arbeidskaart had verkregen. Verder stelt verzoekster dat ze zich nog inschreef als uitzendkracht maar zij toont niet aan dat ze een effectieve tewerkstelling in dit verband had en hiervoor tevens een arbeidskaart verkregen had, wat in het licht van artikel 69sexies van Vreemdelingenbesluit een vereiste is om zich als Bulgaarse onderdaan te kunnen beroepen op de hoedanigheid van burger van de Unie. Bovendien kan van verwerende partij ook niet verwacht worden dat zij dergelijk onderzoek zou verrichten indien vaststaat dat verzoekster een leefloon ontvangt. In de bestreden beslissing wordt terecht de deductie gemaakt *“Betrokkene voldoet zelf niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40 §4, 1e lid (wet 015.12.1980) om het verblijfsrecht in eigen hoofde te behouden gezien zij bij gebrek aan enige activiteiten en/of eigen bestaansmiddelen eveneens leefloon als samenwonende ontvangt en dus ook ten laste is van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.”*

Het eerste middel is niet gegrond.

3.19. In een tweede middel werpen verzoekers op, *“schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 [...]”*.

Verzoekers citeren artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (EVRM) en betogen vervolgens als volgt:

“Verzoekers beroepen zich in casu concreet op de schending van hun privé- en gezinsleven. Op 6 augustus 2011 huwden verzoekers te Glavanitsa, Silistra Bulgarije, waarna zij naar België kwamen.

De ouders van verzoeker sub 1 verblijven sedert 2010 ook in België. (stuk 22)

Bij akte verleden voor notaris G. Vanaenrode te Genk, dd. 29.05.2012 kochten verzoekers een woning te 3600 Genk, Horstenstraat 4. Op dezelfde datum gingen zij een hypothecair krediet aan ten bedrage van € 75.000. (stuk 18 & 19)

Verzoekster sub 2 is op dit ogenblik ongeveer 5 maanden zwanger. De bevallingsdatum is voorzien op 22.12.2013. (stuk 20)

De - zelfs tijdelijke - verwijdering van het grondgebied en of eventuele scheiding van verzoekers om vanuit Bulgarije de noodzakelijke documenten te verkrijgen om in België te kunnen verblijven, verstoort het gezinsleven van verzoekers, gelet op bovenstaande omstandigheden dermate ernstig, dat er sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Men dient als overheid een afweging te gaan maken tussen twee belangen: enerzijds het recht van verzoekers op een gezins- en privéleven en anderzijds dat van de openbare orde en veiligheid van het land.

Uit de bestreden beslissing blijkt vooreerst nergens de afweging die verwerende heeft gemaakt om tot het huidige besluit te komen en de inbreuk op artikel 8 EVRM te rechtvaardigen.

Verder houdt verweerster niet in het minst rekening met de band die verzoekers hebben met België.

Verzoeker sub 1 verbleef tussen 2001 en 2007 al in België als student. Hij spreekt zeer goed Nederlands.

De ouders van verzoeker wonen ook in België sedert 2010. (stuk 22 & 23)

Verzoekers hebben alleszins nog maar weinig banden met hun land van herkomst, hetgeen eens te meer blijkt uit het feit dat zij vorig jaar een huis kochten in België, met het idee om hier definitief te kunnen blijven.

Alleszins is de inbreuk in het privé- en gezinsleven die de verwijdering van het grondgebied zou inhouden, niet redelijkerwijze evenredig aan het nagestreefde doel.

Er dient bijgevolg geconcludeerd te worden dat de inmenging op de rechten voorzien in artikel 8 EVRM niet te rechtvaardigen zijn door huidige beslissing.

De bestreden beslissingen dienen te worden vernietigd, minstens dient het bevel het grondgebied te verlaten wegens de zwangerschap van verzoekster sub 2 te worden opgeschort.

Het is immers niet aangewezen voor de gezondheid van de moeder en het kind dat verzoekster dergelijke lange reis moet ondernemen.

Indien de aangevochten beslissing ten uitvoer wordt gelegd, zou verzoekster sub 2 een moeilijk te herstellen ernstig nadeel lijden gelet op haar gezondheidstoestand, de tijd, de kosten en de risico's verbonden aan de verplaatsingen nodig om een nieuw document te bekomen om het Rijk binnen te komen”.

3.20. Beide verzoekers krijgen een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten zodat de Raad niet inziet in welke mate hun gezinsleven kan geschonden worden door de bestreden beslissingen. Zij kunnen zich voorts als volwassenen niet beroepen op een gezinsleven met hun (schoon)ouders die in België verblijven zonder elementen die wijzen op een vorm van afhankelijkheid van hen mee te delen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM immers dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”*.

3.21. Voor zover verzoekers zich beroepen op hun privéleven in België dient de Raad op te merken dat verzoekers niet meer details verstrekken dan dat verzoeker hier een tijd verbleef als student, zeer goed Nederlands spreekt, dat zij in België een woning kochten, hiervoor een hypothecaire lening aangegaan hebben en poneren dat zij *“nog maar weinig banden hebben met hun land van herkomst”*. Voor zover dient te worden aangenomen dat dit wijst op een privéleven dat verzoekers hier zouden leiden in de zin van artikel 8 EVRM, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Artikel 8 EVRM houdt geen bijzondere motiveringsplicht in (cf. RvS 22 juli 2013, nr. 224.386).

3.22. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens erkent met betrekking tot artikel 8 van het EVRM dat de bestuursmaatregelen inzake de toepassing van de wetten op de controle van de toegang tot het grondgebied en het verblijf beantwoorden aan de legitieme doelstellingen die het recht op het

gezinsleven kunnen inperken (EHRM, nr. 265/07 van 31 juli 2008, Darren Omoregie tegen Noorwegen). Inzake immigratie heeft het EHRM er voorts bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, in casu voorwaarden voor de handhaving van een verblijfsrecht, neergelegd in de artikelen 42bis en 42ter van de Vreemdelingenwet.

3.23. Een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM door de toepassing van de nationaal-rechtelijke verblijfswetgeving moet worden beoordeeld rekening houdend met het algemeen belang van de staat ten opzichte van het individueel belang van de vreemdeling. Verzoekers tonen niet in aan dat er in hun geval sprake is van een disproportionaliteit tussen hun belangen enerzijds, die in se erin bestaan om in België te kunnen blijven, hoewel frauduleuze handelingen werden vastgesteld die aan de grondslag liggen van de erkenning van hun verblijfsrecht en daar waar ze slechts sedert april 2012 op duurzame wijze in België verblijven, ze sedert 2012 een woning aangekocht hebben in België, verzoeker goed Nederlands zou spreken en ze *“nog maar weinig banden met hun land van herkomst hebben”* en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering en het bestraffen van frauduleuze handelingen anderzijds. De bestreden beslissingen houden niet in dat verzoekers gedwongen verwijderd worden of dat ze voorgoed België dienen te verlaten. Zij verhinderen niet de afgifte van een verblijfskaart op het ogenblik dat verzoekers voldoen aan de in artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 69sexies van het Vreemdelingenbesluit gestelde voorwaarden.

3.24. Waar verzoekers er nog op wijzen dat verzoekster zwanger is, ziet de Raad niet in hoe dit element een schending kan aantonen van artikel 8 EVRM. Verder staat het verzoekers vrij aan verwerende partij een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten, dit gelet op de zwangerschap.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA